

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 437/2026
08.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету учиниоца АА, због кривичног дела уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца – адвоката Ненада Спасојевића, поднетом против правноснажних решења Првог основног суда у Београду К бр.302/22 – Кв бр.1772/25 од 24.12.2025. године и Вишег суда у Београду Кж2 бр.113/26 од 30.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 08. априла 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца учиниоца АА – адвоката Ненада Спасојевића, поднет против правноснажних решења Првог основног суда у Београду К бр.302/22 – Кв бр.1772/25 од 24.12.2025. године и Вишег суда у Београду Кж2 бр.113/26 од 30.01.2026. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду К бр.302/22 – Кв бр.1772/25 од 24.12.2025. године, одређено је да ће се мера безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи, која је учиниоцу АА изречена решењем Првог основног суда у Београду К бр.302/22 од 24.03.2022. године, правноснажном дана 18.05.2022. године, заменити мером безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, која ће се спроводити у Специјалној затворској болници у Београду, сходно одредби члана 81. КЗ.

Решењем Вишег суда у Београду Кж2 бр.113/26 од 30.01.2026. године одбијене су као неосноване жалбе учиниоца АА и његових бранилаца – адвоката Добривоја Тасића и Ненада Спасојевића, изјављене против решења Првог основног суда у Београду К бр.302/22 – Кв бр.1772/25 од 24.12.2025. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац учиниоца АА – адвокат Ненад Спасојевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине

побијана решења, а предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду, пред потпуно измењеним већем, или да преиначи побијана решења тако што ће одбити да се мера безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи према учиниоцу АА замени мером безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац учиниоца АА – адвокат Ненад Спасојевић у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, не опредељујући конкретно ниједну повреду закона у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

У образложењу захтева, бранилац истиче да је у конкретном случају протекао рок од три године, колико максимално може да траје мера обавезног психијатријског лечења на слободи, те да је погрешан закључак нижестепених судова да у конкретном случају није наступила застарелост извршења изречене мере безбедности јер није протекло пет година од правноснажности одлуке којом је мера безбедности обавезаног психијатријског лечења на слободи према учиниоцу АА изречена. Према ставу браниоца, нижестепени судови никако нису могли применити одредбу члана 106. став 2. КЗ, већ је у конкретном случају једино могла бити примењена одредба члана 82. став 5. КЗ, којом је прописано да обавезано психијатријско лечење на слободи траје док постоји потреба лечења, али не дуже од три године, при чему је три године психијатријског лечења на слободи учиниоца АА протекло пре доношења побијаних решења.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца учиниоца АА, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по оцени овога суда, нису основани.

Одредбом члана 82. став 5. КЗ, прописано је да обавезано психијатриско лечење на слободи траје док постоји потреба лечења, али не дуже од три године, а ставом 6. истог члана прописано је да, ако се у случају из става 1. до 3. истог члана учинилац не подвргне лечењу на слободи или га самовољно напусти, или и поред лечења наступи опасност да поново учини противправно дело предвиђено у закону као кривично дело тако да је потребно његово лечење и чување у одговарајућој здравственој установи, суд може изрећи обавезно психијатриско лечење и чување у таквој установи.

Одредбом члана 106. став 2. КЗ прописано је да застарелост извршења мере безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, обавезног психијатријског лечења на слободи, обавезног лечења наркомана, обавезног

лечења алкохоличара и одузимања предмета – настаје када протекне пет година од дана правноснажности одлуке којом су те мере изречене.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је учинилац АА, према извештају Клинике за психијатриске болести „Др Лаза Лазаревић“ од 10.12.2025. године и од 22.12.2025. године, започео лечење на слободи 17.06.2022. године, да је имао прекиде у лечењу у периоду од 24.07.2023. до 16.10.2023. године, као и у периоду од 02.08.2024. године до 07.02.2025. године, то је по оцени овога суда, првостепени суд правилно закључио да су у конкретном случају испуњени сви услови из члана 82. став 6. КЗ за замену мере безбедности обавезаног психијатријског лечења на слободи, мером безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи.

Поред тога, имајући у виду да је мера безбедности обавезаног психијатријског лечења на слободи према учиниоцу АА изречена решењем Првог основног суда у Београду К бр.302/22 од 24.03.2022. године, које је постало правноснажно дана 18.05.2022. године, то је правилан и закључак изнет у другостепеном побијаном решењу - да у конкретном случају није наступила застарелост извршења наведене мере безбедности прописана одредбом члана 106. став 2. КЗ, обзиром да није протекло пет година од правноснажности одлуке којом је та мера изречена.

Стога, супротно наводима захтева за заштиту законитости, побијаним нижестепеним решењима није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, имајући у виду да учинилац АА није окончао лечење на слободи у складу са прописима у за то прописаном законском року.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић